

checks in het ziekenhuis om te zien of er eitjes zijn en of ik een eisprong heb. We laten het maar allemaal over ons heen komen en verlaten niet veel later het kleine kamertje met een recept voor de medicijnen. Het is wel handig dat de apotheek in het ziekenhuis is, zodat je de pillen ook direct kunt krijgen. Het normale leven gaat door met daarbij het gebruik van hormoonpillen en checks in het ziekenhuis.

Dat is dan ons eerste bezoekje aan het ziekenhuis voor ons traject.

Dan weten wij nog niet hoelang dit gaat duren, wat dit allemaal teweegbrengt en dat we af en toe heel eerlijk denken: waar zijn we nu eigenlijk in vredesnaam mee bezig. Want dit eerste, hoewel korte, bezoekje maakt stiekem al veel bij mij los. Moet ik nu iedere keer zo'n camera naar binnen krijgen? Zijn er veel verschillende gynaecologen die daaraan te pas komen? En waarom is het blijkbaar het beleid dat de vrouwen simpelweg eerst maandenlang daar poedeltje naakt mogen zijn, de man alleen maar hoeft toe te kijken om dan een x aantal maanden later, afhankelijk van je traject, ook maar eens onderzocht te worden? Het maakt mij, zelfs nu al bij dat eerste bezoekje, onzeker, misschien wel bang. Maar dit laat ik nooit blijken, want zwak wil ik niet overkomen dus houd ik altijd mijn mond.

De eerste controle valt tegen. Helemaal niks, niet één eitje, wat een teleurstelling. De dosis wordt direct omhoog gegooid. We gaan weer verder met ons behandelplan en al snel is er resultaat. Er zijn na een paar maanden eitjes te zien, we zijn hier natuurlijk dolgelukkig mee en denken hiermee een einde te zien aan ons traject.

Weer mis. Na zes maanden stemmingswisselingen door het gebruik van medicijnen en iedere keer wel één of twee mooie eitjes zichtbaar, blijft onze zwangerschap uit. En om ons heen zien we hoe het leven bij andere mensen niet stilstaat zoals bij ons, maar

gewoon verdergaat. Een klant die zwanger is van haar tweede, een buurtgenoot die bevallen was van haar tweede, of een lieve vriendin die haar eerste kindje op de wereld heeft mogen zetten. We worden overspoeld met kraamvisites, kinderverjaardagen en genderreveals. We gaan overal heen, hoe moeilijk het ook is. We gunnen het ze natuurlijk. Maar wat doet ieder bezoek toch weer pijn. Wanneer mogen wij zo'n feestje geven?

En ook krijgen we steeds vaker de vraag of wij een kinderwens hebben, of het niet tijd wordt en ga zo maar door. We hebben, behalve onze naaste familie en enkele vrienden, niemand op de hoogte gesteld van onze rollercoaster. We hebben een beetje het idee dat er nog een taboe op rust. Ongewenst kinderloos, alsof dat iets is wat je niet buiten je vier muren bespreekt. Dus enerzijds kan ik de mensen het niet kwalijk nemen, dat ze het zich afvragen. Maar omdat dan tijdens een kraambezoek, of iets dergelijks, maar even in de groep te gooien, valt bij mij verkeerd. We reageren iedere keer met een luchtig: "Oh, we zien wel wat de toekomst brengt." Of een: "Daar zijn we niet mee bezig." Er over liegen tegen iedereen, dat begint me ook aardig tegen te staan. Ik weet het wel, je moet positief blijven. Maar dat is voor een buitenstaander toch wel heel makkelijk gezegd.

Of van die opmerkingen als: "Jullie zijn er te veel mee bezig." Of: "Jullie moeten gewoon eens lekker op vakantie gaan." Houd toch op. Wanneer er-niet-aan-denken of een-weekje-vakantie de oplossing zou zijn, dan zat ik nu niet aan de hormoonpillen. Maar dat is volgens mij in iedere situatie, een buitenstaander weet het je wel even te vertellen. Nou, daar ben ik van teruggekomen. Je weet niks totdat je zelf iets hebt meegemaakt en dan nog is het voor iedereen een persoonlijk verhaal.

Zij wel, ik niet

Ik ga zo meteen naar mijn werk. Ik heb late dienst, wat ik heerlijk vind. Vanmorgen heb ik lekker uitgeslapen terwijl mijn man al vroeg naar zijn werk ging. Hij werkt in de auto-business. Ikzelf werk bij een winkel, weliswaar niet de beste baan van de wereld, maar hé, ik heb het naar mijn zin. Ik heb plezier in onze vaste gasten die altijd weer zo aardig zijn en de oudere gasten die lekker een kopje koffie komen drinken en een praatje maken. Maar ik geniet ook van de jongere gasten die de plannen van hun weekend met je doornemen: het blijft leuk.

Het is niet dat ik geen diploma's heb: ik ben ondertussen alweer lang geleden geslaagd voor de opleiding dierenverzorger. Geweldige tijd gehad op school en ook de stages zou ik zo weer over doen. Maar ja, dan komt de werkelijkheid binnen: er is daar geen werk in. En thuiszitten is voor mij echt geen optie, ik zou na een paar dagen knettergek worden. Het is een leuk team op mijn werk. Ja, natuurlijk zijn er de nodige irritaties, maar dat heb je overal wel.

Op het werk weten de meeste mensen niets over de rollercoaster waar wij inzitten. En dat vind ik prima zo, geen vragen, geen goedbedoelde opmerkingen waar ik werkelijk niets aan heb. Ergens vind ik het gek om voor mijn gevoel om op het werk mensen voor de gek te houden. Het is alsof ik iedere dag weer gigantisch hard in hun gezicht lieg. Maar tegelijkertijd maakt het dingen ook weer gemakkelijk. Er wordt niet naar een eventuele zwangerschap gevraagd, omdat men blijkbaar denkt dat ik daar totaal niet mee bezig ben. Met mijn collega's praat ik over onze gasten en het werk dat gedaan moet worden; naar mijn idee dus vooral over koetjes in kalfjes. Op een bepaald moment voelt mijn